

Italiensk
OPERA
Festival
1960

FALKONER CENTRET
2.-12. NOVEMBER

Arrangeret af
Falkoner Centret . Wilhelm Hansen . Richard Stangerup

Verdenskunstnere

TIL KLUBPRISER

UDEN

KLUBTVANG

HIS MASTER'S VOICE · COLUMBIA · PARLOPHONE · PATHÉ · MERCURY

Maria Callas · Kathleen Ferrier · Edwin Fischer

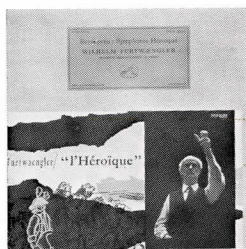
Wilhelm Furtwängler · Otto Klemperer · Rafael Kubelik

Dimu Lipatti · Yehudi Menuhin · David Oistrakh

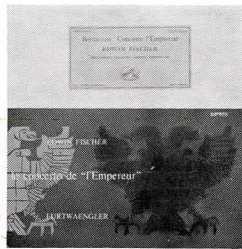
Poul Reumert · Victor Schiøler · Elisabeth Schwarzkopf

OG MANGE FLERE

30 cm LP kr. 24,50 · 25 cm LP kr. 21,50 · 25 cm LP special kr. 25,00

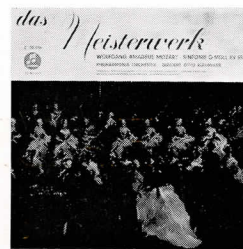
Wilhelm Furtwängler
dirigerer Wienerfilharmonikerne
Beethoven symfoni nr. 3 »Eroica«
30 cm lp FALP 30037 kr. 24,50

Edwin Fischer
Beethoven, klaverkoncert nr. 5
»Kejserkoncerten«
30 cm lp FALP 30034 kr. 24,50

Maria Callas
synger arier af Puccini,
Rossini og Delibes
25 cm lp FC 25059 kr. 21,50

Otto Klemperer
dirigerer Philharmonia orkestret
Mozart symfoni nr. 40 i g-mol
25 cm lp special 33 WC 521 kr. 25,00

*Brochure over det fuldstændige repertoire vil foreligge
hos Deres pladeforhandler om kort tid*

SKANDINAVISK GRAMMOPHON AKTIESELSKAB · KBH. – VALBY

Italiensk
OPERA
Festival

2.-12. NOVEMBER 1960

ORGANIZZAZIONE LIRICO-SINFONICA »G. VERDI«

Med støtte af Ministerio del Turismo e Spettacolo

Napoleone Annovazzi

DIRIGENT

Napoleone Annovazzi vil huskes fra de to foregående italienske operagæstespil, hvor han ledede opførelserne af »Madame Butterfly«, »La Traviata« og »Turandot«. Han begyndte sin karriere ved statsteatret i Riga, hvor han var dirigent indtil krigsudbruddet. I en årrække herefter virkede han som dirigent i Spanien, hvor han grundlagde den spanske radios nationalorkester og Barcelonas kammerorkester.

Manno Wolf-Ferrari

DIRIGENT

Manno Wolf-Ferrari er nevø af den berømte komponist. Han er født i Venedig, hvor han afsluttede sine studier på konservatoriet med diplom som violinist og komponist. Efter at være blevet engageret som første violinist ved Scalaoperaen i Milano blev han assistent hos mæstro Guarnieri. Sin virksomhed som kapelmester har Wolf-Ferrari delt mellem teatrets og koncertsalens repertoire.

ITALIENSK OPERA EFTER VERDI

I den generation af italienske komponister, der kom efter Giuseppe Verdi, var de betydeligste navne Puccini, Mascagni og Leoncavallo. Alle tre er repræsenteret med et værk under den italienske Opera-Festival, og så forskellige de indbyrdes end er, vil man i de tre operaer kunne finde et kendetegn, der er fælles: anvendelsen af realistiske effekter. »Den italienske verisme« hedder den stilretning i operaens historie, som disse komponister tilhører, og det er karakteristisk for den, at historien, der fortælles, skal skildre hændelser fra menneskelivet på en direkte og enkel måde. En tro kopi af et handlingsforløb i det virkelige liv er målet for disse komponister, og herefter er den musikalske form indrettet. Det betyder bl. a., at arier med et betragende indhold, som i enhver italiensk opera til og med Verdi var fast inventar, nu afløses af replikker, hvor melodierne ikke længere er sluttet i en overskuelig form, men afløser hinanden i korte fraser, der stadig skifter i udtryk og karakter, svarende til replikkernes indhold.

Selvfølgelig er der også i de veristiske operaer afrundede arier og ensembler, men de er anbragt på en sådan måde i den dramatiske sammenhæng, at det forekommer naturligt med en større musikalsk udfoldelse, og at handlingsforløbet derfor ikke hæmmes. Tværtimod, intensiteten vokser, og spændingen i den dramatiske kurve forhøjes under indtryk af disse næsten rent musikalske scener. Man behøver blot at

tænke på Cavaradossis arie i begyndelsen af 3. akt og Toscas bøn i operaens 2. akt for at forstå, at komponisten beregner sin effekt ganske bevidst, når han pludselig anvender den traditionelle arieform.

De veristiske operaer er ikke uden grund blandt de mest populære i hele operarepertoiret. Der tales et sprog, som ligger tæt op ad dagligdagens, og der anvendes en dramatisk form, som selv den, der møder uden forudsætninger, med lethed kan følge. Måske er det netop verismens sympati for det naturlige og enkle, som har inspireret to ikke alt for betydelige komponister til en gang i deres liv at skrive betydelig musik, Mascagni i »Cavalleria« og Leoncavallo i »Bajadser«. Begge havde den skæbne, at kun et enkelt af deres værker overlevede, og begge forsøgte uden held at gentage den succes, der en gang for alle havde gjort deres navne kendte over hele den musikalske verden.

Den betydeligste blandt verismens komponister er naturligvis Giacomo Puccini, hvis sans for dramatisk effekt kun overgås af hans sans for den psykologiske detaille. Forholdet mellem mand og kvinde skildrer Puccini med et sådant væld af nuancer, at hans berømte dialoger med deres mange og hurtige stemningsomsving ikke bare fornemmes som konversation, men opleves som et stykke virkelighed med hele den farlige spænding eller rørende menneskelighed, som også i det virkelige liv tryllebinder mennesker.

Studerede i Parma og Florens, bl. a. hos Amadeo Rossi. Debut 1947 som Rodolphe på »Teatro Comunale« i Florens. Siden 1947 engagement ved »Metropolitan« i New York. Gæstespil på alle større verdensscener. Ved den italienske Opera-Festival i 1958 sang Tagliavini Rodolphe i Puccinis »La Bohème«.

*Ferruccio
Tagliavini*
CAVARADOSSI

Claudia Parada

TOSCA

Født i Chile af italienske forældre. Begyndte i Santiago sine studier, som hun afsluttede i Italien med den berømte sopran Carmen Melis som lærerinde. Har sunget flere gange på La Scala, hvor hun overtog Maria Callas' partier i »Maskeballet« og »André Chénier«.

Giulio Fioravanti

BARON SCARPIA

Også barytonen Giulio Fioravanti er en ofte engageret sanger ved La Scala i Milano. Inden for sit store repertoire har han som sine yndlingsroller Jago i Verdis »Otello« og Baron Scarpia.

TOSCA

1. AKT

Angelotti er på sin flugt nået frem til kirken Sant' Andrea della Valle, hvor han som aftalt med sin søster, fyrstinde Attavanti, finder nøglerne til et sidekapel og skjuler sig. Den sludrevorne sakristan henter malergrejterne frem til den berømte Mario Cavaradossi, der lidt efter kommer ind og synger om sin elskede Tosca og om den skønne ubekendte, som han i smug brugte som model, da hun knælede til bøn i kirken. Angelotti genkender i Cavaradossi en af sine tilhængere fra tidligere og beder ham om hjælp. Cavaradossi når kun at give ham sin kurv med mad, inden Angelotti atter må skjule sig, denne gang for Tosca, som man hører kalde på Cavaradossi. I den følgende scene retter den temperamentsfulde sangerinde mange skinsyge bebrejdelser mod Cavaradossi, men til slut lader hun sig dog berolige af hans kærlige ord, og de aftaler at mødes igen om aftenen. Da Cavaradossi atter er alene med Angelotti, høres et kanonskud, som fortæller, at flugten er opdaget, og ad en hemmelig gang fører Cavaradossi sin ven til en hule ved sin villa. Sakristanen fortæller messedrengene, at Bonaparte er blevet slået ved Marengo af de forenede italienske styrker, og at der derfor skal afholdes en stor glædesfest samme aften. Ikke længe efter kommer Baron Scarpia, hvis sporhunde har kunnet følge Angelottis skridt til kirken, og politichefens mistanke vækkes, da man finder den tomme madkurv og fyrstinde Attavantis vifte. Da han får øje på Tosca, som er vendt tilbage for at søge efter Cavaradossi, fatter Scarpia øjeblikkelig den rette sammenhæng. Han vækker Toscas jalousi ved hjælp af viften og giver senere sine folk ordre til at følge hende overalt, hvor hun går. Da menigheden er samlet, tager han fromt del i et stort Te Deum.

2. AKT

I sit værelse venter Scarpia på meddelelsen om Angelottis tilfangetagelse. Fra sejrsfesten hører han i det fjerne Toscas stemme og udarbejder nu sin plan om at gøre sangerinden til sin elskerinde. Spoletta meddeler ængsteligt, at han har fulgt den undvegnes spor til Cavaradossis villa, men ikke fundet Angelotti selv, hvorfor han i stedet har taget maleren med til forhør. Cavaradossi nægter at vide noget, og da Tosca kommer, lader Scarpia ham føre ind i et sideværelse, hvor han underkastes tortur. Scarpia fortæller Tosca, at kun hun kan gøre ende på sin elskedes pinsler ved at fortælle, hvor Angelotti skjuler sig, og til sidst bryder Tosca sammen og røber, at de kan finde ham i brønden i Cavaradossis have. Den mishandlede maler bæres ind og forbander Tosca, da han forstår, at hun har forrådt hans ven, men da det straks efter meldes, at Bonaparte har taget en hurtig revanche ved Marengo og besejret italienerne, bryder Cavaradossi til Scarpias raseri ud i jubel. Da Scarpia er alene med Tosca, lader han hende forstå, at hun kan frelse Cavaradossi fra henrettelsen ved at give sig selv til ham. Hun indser, at alle bønner er nytteløse og indvilger, hvorefter Scarpia giver Spoletta ordre til, at henrettelsen ved daggry kun skal være på skrømt. Han udarbejder et fripas, men da han rejser sig for at tage Tosca i sine arme, støder hun en kniv i hans hjerte og flygter.

3. AKT

I den tidlige morgen tager Cavaradossi afsked med livet. Han genvinder håbet, da Tosca fortæller ham om sin bedrift, og uden frygt stiller han sig foran soldaternes geværer. Da skuddene er faldet, opdager Tosca, at Scarpia har haft hende til nar; hendes elskede er død. Et øjeblik efter kommer Spoletta, som har fundet Scarpias lig, men Tosca undgår sine forfølgere og kaster sig i dybet fra Engelsborgs bastioner.

DEN 2. – 4. – 7. NOVEMBER

TOSCA

Opera i tre akter af Giacomo Puccini

Teksten af Luigi Illica og Guisepppe Giacosa, efter Sardous drama.

Iscenesættelse: Bruno Nofri

Orkester og kor: Teatro Massimo Bellini, Catania

Dekorationer: Alberto Scaioli, Milano	Rekvisitter: Ditta Rancati, Milano
Kostumer: Casa Arte Teatrale, Palermo	2. kapelmester: Corrado Martinez
Parykker: Parrucche Lo Voi, Palermo	Korindstudering: Alberto Leone
Sko: Ditta Ernesto Pompei, Rom	Musikalsk assistent: Alfredo d'Angelo
Forlag: Ricordi e C., Milano. Casa Musicale Sonzogno, Milano.	

Den musikalske ledelse: Napoleone Annovazzi

Floria Tosca, berømt sangerinde	Claudia Parada
Mario Cavaradossi, maler	Ferruccio Tagliavini
Baron Scarpia, chef for politiet	Giulio Fioravanti
Cesare Angelotti, en flygtet politisk fange	Edgardo di Stasio
Sakristanen	Giorgio Onesti
Spoletta, stikker for politiet	Gabriele de Iulis
Sciarrone, gendarm	Giovanni Lilli
En hyrdedreng	Maria Lombardini

Soldater, politiagenter, borgere, gejstlige, kordrenge

1. akt: I kirken Sant'Andrea della Valle, Rom
2. akt: Scarpias værelse i Palazzo Farnese
3. akt: En platform på Engelsborg

Handlingen foregår i Rom i juni 1800

Pause efter 1. og 2. akt

CAVALLERIA RUSTICANA

Inden tæppet går op, hører man Turiddu synge om den smukke Lola. Den unge pige Santuzza, som Turiddu har forladt, opsøger Turiddu's mor i hendes gæstgiveri og spørger efter sin elskede. Lucia fortæller, at han er taget til nabobyen for at købe vin, men Santuzza hævder, at han er blevet i byen, og det samme gør kusken Alfio, som mener, at han så ham ved sin have i morges. Santuzza er nu sikker på, at det er med sin tidligere kæreste Lola, Alfios hustru, at Turiddu bedrager hende. Men Turiddu afviser alle Santuzzas bebrejdelser. Da Lola går over kirkepladsen, spotter hun Santuzza, fordi

denne som falden kvinde ikke har lov at gå med de andre ind i kirken, og Turiddu undser sig ikke for at følge Lola og lade sin svigtede kærlighed alene tilbage. I sin skinsyge fortæller Santuzza alt til Alfio, der sværger hævn. Efter det berømte *intermezzo*, der spilles for åbent tæppe, forlader folk kirken, og de to rivaler mødes lidt senere i mor Lucias gæstgiveri. De udfordrer hinanden, og da Turiddu har taget en rørende afsked med sin mor, hvori han beder hende tage sig af Santuzza, styrter han ud til kampen. Lidt efter høres råbet »Turiddu er dræbt«, og Santuzza styrter bevidstløs om.

BAJADSER

I prologen beder Tonio publikum tænke på, at det, gøglerne nu vil spille, ikke er ren fantasi, men skildrer en virkelig begivenhed.

1. AKT

Canios gøglertrup modtages med begejstring af den lille landsbys befolkning, og Canio kundgør, at forestillingen finder sted samme aften. Da bønderne driller ham med hans smukke kone, advarer han dem mod at tro, at han i det virkelige liv er lige så eftergivende en ægtemand som på scenen. Hvis han nogen sinde skulle opdage, at Nedda bedrog ham, ville han ikke betænke sig på at dræbe hende. Ved at høre disse ord, vækkes Neddas dårlige samvittighed, men hun beroliger sig selv ved at synge den muntre fuglevise. Den frastødende Tonio har hørt på hendes sang og vil nu gøre kur til hende, men Nedda vil slet ikke vide af ham og jager ham bort med pisken. Tonio sværger hævn, og da han lidt efter opdager, at Nedda holder stævnemøde med Silvio, tilkalder han Canio, som kommer tidsnok til at høre de to unge aftale at flygte samme aften. Det lykkes Silvio at slippe fra den rasende Canio uden at blive genkendt, og heller ikke Nedda lader sig tvinge til at røbe hans navn. Canio vil kaste sig

over sin hustru og dræbe hende, men standses af Tonio og Beppe. Tonio beroliger Canio med, at Neddas elsker nok skal give sig til kende under forestillingen, og akten slutter med Canios klage over klovnsens skæbne, som er at måtte le, selv om hjertet græder.

2. AKT

Folk indfinder sig til forestillingen, blandt dem Silvio. På den lille improviserede scene sidder Colombine alene hjemme og får først besøg af dumme Taddeo, som hun afviser. Men da Harlekin kommer, modtager hun ham med kærlige ord som den længe ventede elsker. Bajads kommer uventet hjem og når at høre sin hustru sige farvel til Harlekin med nøjagtig de samme ord, som hun tidligere på dagen brugte over for Silvio. Han kræver elskerens navn, og snart bliver parallellen til det virkelige liv Canio for meget, – han falder ud af rollen som Bajads og truer sin hustru på livet. Nedda forsøger at føre spillet videre, men erklærer til sidst, at hun aldrig vil afsløre sin elskers identitet. Canio dræber hende, og den forfærdede Silvio, der for sent styrter til hjælp fra tilskuerpladserne, falder også for hans kniv. Tonio sender publikum bort med ordene: »Gå kun hjem, komedien er til ende«.

DEN 3. – 6. – 11. NOVEMBER

CAVALLERIA RUSTICANA

Opera i een akt af Pietro Mascagni

Teksten af G. Targioni-Tozzetti og Guido Menasci, efter Giovanni Vergas skuespil

BAJADSER

Drama i to akter og en prolog af Ruggiero Leoncavallo

Teksten af komponisten

Isenesættelse: Bruno Nofri

Orkester og kor: Teatro Massimo Bellini, Catania

Dekorationer: Alberto Scaioli, Milano

Rekvisitter: Ditta Rancati, Milano

Kostumer: Casa Arte Teatrale, Palermo

2. kapelmester: Corrado Martinez

Parykker: Parrucche Lo Voi, Palermo

Korindstudering: Alberto Leone

Sko: Ditta Ernesto Pompei, Rom

Musikalsk assistent: Alfredo d'Angelo

Forlag: Ricordi e C., Milano. Casa Musicale Sonzogno, Milano.

Den musikalske ledelse: Napoleone Annovazzi

Personerne i »Cavalleria Rusticana«:

Santuzza, en ung bondepige Teresa Apolei
Turiddu, en ung bonde Giuseppe Savio
Lucia, hans mor Gianna Collini
Alfio, postkusk Franco Miolli
Lola, hans kone Iolando di Tasso

Bønder, gejstlige

Handlingen foregår på kirkepladsen i en siciliansk landsby

Pause

Personerne i »Bajadser«:

Canio, leder af en gøglertrop (Bajads) Giuseppe Savio
Nedda, hans kone (Colombine) Anna Maria Frati
Tonio (Taddeo) Piero Cappuccilli
Beppe (Harlekin) Gabriele de Iulis
Silvio, en ung bonde Franco Miolli

Bønder og gadedrenge

Handlingen foregår i en landsby i Calabrien

Pause efter 1. akt

Iolanda Meneguzzer

ROSINA

Har specialiseret sig i buffo operaen og har bl. a. medvirket i Scalaoperaens opførelser af Cimarosas »Det hemmelige ægteskab«, Händels »Orlando« og Paisiellos »Barberen i Sevilla«. Er tredje år i træk engageret til »Maggio Musicale« i Florens.

Amilcare Blaffardi

GREV ALMAVIVA

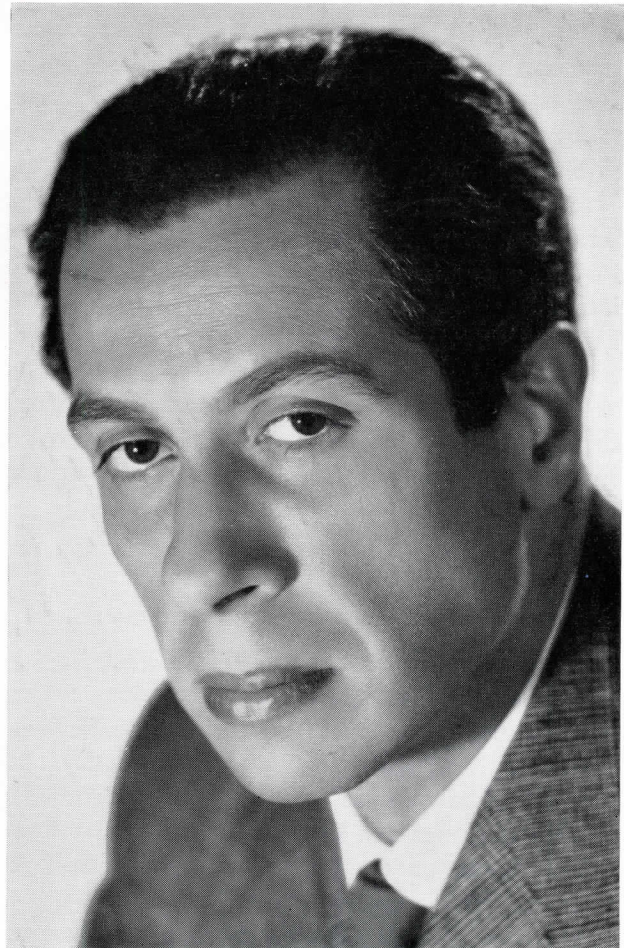
Debuterede som Fernando i Mozarts »Cosi fan tutte« ved en opførelse i Udine, som skaffede ham betydelig succes. Blaffardi koncentrerede sig først om koncertrepertoiret, men behersker i dag operapartierne inden for den lette tenors fag.

Attilio d'Orazi

FIGARO

Vil huskes fra sidste års italienske Opera-Festival, hvor han ved opførelsen af »La Traviata« på storartet måde erstattede den sygemeldte Gino Bechi i partiet som Germont père. Den kun trediveårige d'Orazis debut fandt sted i Rom, efter at han havde vundet den italienske radios »Concorso di canto«.

Giorgio Onesti

DOKTOR BARTOLO, SAKRISTANEN

Giorgio Onesti medvirkede ved sidste års italienske Opera-Festival som Baron Douphol i »La Traviata«. Han er i dag engageret ved Teatro dell'Opera i Rom og anses for at være en af de mest talentfulde buffosangere i Italien.

BARBEREN I SEVILLA

1. AKT

Den gamle pebersvend Dr. Bartolo vil gifte sig med sin myndling Rosina for at få fingre i hendes mange penge. Imidlertid har Grev Almaviva i nogen tid gjort Rosina sin opvartning på afstand, uden at hun ved, hvem han er. Når tæppet går op, kommer han tidligt om morgenen ind med sine musikere og synger en serenade, men de skønne toner lokker ikke nogen Rosina frem i vinduet. Greven skjuler sig, da Figaro gør sin entré, men efter at barberen i »faktotumarien« har fortalt om sine mange forskellige hverv i byen, giver Greven sig til kende for sin gamle bekendt, og Figaro lover at hjælpe ham til at vinde Rosina. Det lykkes Rosina at tilkaste sin tilbøder en billet, hvori hun spørger hvem han er, og Greven lader hende forstå, at han blot er en fattig student, som elsker hende. For at narre den mistænksomme og påpasselige Bartolo giver Figaro Greven det råd, at han skal forklæde sig som soldat og kræve indkvartering i doktorens hus.

2. AKT

Rosina har skrevet et brev til sin tilbøder, og da Figaro kommer ind, beder hun ham bringe det videre til den unge mand. Doktor Bartolo får mistanke om, hvad Rosina har haft for, da han opdager, at hun har blæk på fingeren, og at der mangler et ark papir, men den kloge pige forstår at svare for sig. Da Basilio under sit daglige besøg fortæller doktoren, at den farlige kvindebedårer Almaviva er i byen, bliver Bartolo for alvor nervøs, og han spørger sin gode ven, hvad han dog skal stille op. Basilio råder ham til at bagtale Greven og således ødelægge hans chancer hos Rosina, men Bartolo foretrækker at komme Greven i forkøbet ved at ægte pigen endnu samme aften. Et øjeblik efter gør den fulde soldat, altså Greven i forklædning, sin entre og kræver indkvartering. Diskussionen med Dr. Bartolo bliver så voldsom, at den udarter til slagsmål, så at vagtpatruljen hidkaldes af larmen. Greven må give sig til kende for vagtens anfører for at undgå at blive arresteret og forlader derefter huset, hvor den ophidsede Dr. Bartolo sidder tilbage, skummen af raseri.

3. AKT

Senere på dagen lykkes det Grev Almaviva at komme ind i Bartolos hus endnu en gang. Nu er han forklædt som musiklærer og fortæller Dr. Bartolo, at Basilio er blevet syg og har måttet sende ham i stedet. Men han vinder kun tiltro hos Bartolo ved at vise ham Rosinas brev og foregive, at han har fået det af en af Grev Almavivas elskerinder. Bartolo nærer nu fuld tiltro til den nye musiklærer, og musiktimen med Rosina begynder. Men da træder Basilio ind, sund og rask som altid, og kun ved hjælp af klækkelig bestikkelse får de sammensvorne overbevist ham om, at hans sygdom byder ham straks at gå hjem i seng. Figaro begynder så at barbere doktoren for at aflede dennes opmærksomhed fra de elskende, men alligevel sker det, at Bartolos skarpe øren hører, hvordan Greven aftaler at flygte med Rosina samme aften. Forklædningen rives af den falske musiklærer, der sammen med Figaro smides på porten.

På Basilios råd fortæller Bartolo sin myndling, at »sanglæreren« blot er agent for Grev Almaviva, og som bevis på sin påstand viser han Rosina hendes eget brev til Lindoro. Pigen bliver ulykkelig og lover at gifte sig med doktoren endnu i aften, så da Figaro og Greven klatrer ind gennem vinduet for at bortføre Rosina, er hun meget afvisende over for den falske Lindoro. Greven kan så fortælle, at Lindoro og Almaviva er en og samme person, og da Basilio og notaren møder op for at ordne Bartolos ægteskab, skrives kontrakten på Almavivas og Rosinas navne, og ved hjælp af endnu mere bestikkelse samt en truende pistol får man Basilio til at underskrive som vidne. Da Bartolo kommer med soldaterne for at lade Greven og Figaro arrestere som indbrudstyve, må han erkende, at al hans forsigtighed var til ingen nytte. Den gamle pebersvend forsones dog, da Greven højmodigt skænker ham Rosinas medgift.

DEN 5. – 8. – 10. NOVEMBER

BARBEREN I SEVILLA

Komisk opera i tre akter af Giacchino Rossini

Teksten af Cesare Sterbini, efter Beaumarchais' komedie

Iscenesættelse: Bruno Nofri

Orkester og kor: Teatro Massimo Bellini, Catania

Dekorationer: Alberto Scaioli, Milano

Rekvisitter: Ditta Rancati, Milano

Kostumer: Casa Arte Teatrale, Palermo

2. kapelmester: Corrado Martinez

Parykker: Parrucche Lo Voi, Palermo

Korindstudering: Alberto Leone

Sko: Ditta Ernesto Pompei, Rom

Musikalsk assistent: Alfredo d'Angelo

Forlag: Ricordi e C., Milano. Casa Musicale Sonzogno, Milano.

Den musikalske ledelse: Manno Wolf-Ferrari

Grev Almaviva	Amilcare Blaffardi
Fiorillo, hans tjener	Gabriele de Iulis
Doktor Bartolo	Giorgio Onesti
Rosina, hans myndling	Iolanda Meneguzzer
Figaro, barber	Attilio d'Orazi
Basilio, musiklærer	Salvatore Catania
Berta, Rosinas guvernante	Iolanda di Tasso
Anføreren for vagten	Edgardo di Stasio

Musikere og soldater

1. akt: Gaden i Sevilla med Doktor Bartolos hus
2. akt: I Doktor Bartolos have
3. akt: Værelse i Doktor Bartolos hus

Pause efter 1. og 2. akt

Sonia Barbieri

NORMA

Født i Jugoslavien af italienske forældre. Studierne fandt sted i Wien, hvor hun også havde sin debut. Sonia Barbieri optrådte for nylig som Norma på Wiens Staatsoper og skal ved sit næste engagement synge med Mario del Monaco i Verdis »Trubaduren« på Scalaoperaen.

Salvatore Puma

POLLIONE

Salvatore Puma er sicilianer. Hans repertoire omfatter ca. 40 operaer, som han synger på tre forskellige sprog: italiensk, fransk og spansk. Han kommer til København direkte fra Mexico, hvor han har sunget titelpartiet i Verdis »Otello«.

Myriam Pirazzini

ADALGISA

Myriam Pirazzini anses i dag for at være en af de bedste mezzosopraner i Italien, på linje med Giulietta Simonato og Elena Nicolaidi. Sin debut havde hun for omkring 20 år siden på Roms opera, og hun behersker nu et bredt repertoire med talrige operaer, oratorier og koncertarier.

Salvatore Catania

OROVESO, BASILIO

Er født i Palermo på Sicilien, hvor han begyndte sine studier og for 10 år siden havde sin debut på »Teatro Massimo« i Verdis opera »Ernani«. Sang ved den italienske Opera-Festival i 1958 Colline i Puccinis »La Bohème«.

NORMA

1. AKT

Ypperstepræsten Oroveso beder guderne om hjælp til at uddrive Romerne af landet. Næppe har Gallerne forladt det hellige sted, før den romerske prokonsul kommer ind med sin ven Flavius, hvem han betror, at han ikke længere elsker Norma, som for hans skyld har brudt sit kyskhedsløfte og har født ham to sønner. Hans kærlighed er nu vendt mod præstinden Adalgisa. Romerne forlader stedet, da de hellige bronzetrompeter forkynder præsternes og præstindernes ankomst. Norma profeterer, at romerriget vil gå under på grund af sin egen svaghed, og at det derfor ikke er gudernes vilje, at Gallerne skal gå i krig. I sin berømte arie beder hun til kyskhedens gudinde, at den romerske prokonsul må vende tilbage til hende. Da den religiøse handling er forbi, mødes Adalgisa og Pollione, og præstinden lover til slut at ville flygte til Rom sammen med Pollione.

2. AKT – 1. billede

Adalgisa kommer til sin ypperstepræstinde for at tilstå, at hun har brudt sit løfte som præstinde og nærer kærlighed til en Romer. Norma, der tænker på, hvordan hun selv har svigtet, forstår kun alt for godt Adalgisas handlemåde og vil give hende tilgivelse, da hun ved Polliones entre pludselig erfarer, at Adalgisas kærlighed gælder denne Romer. Hun gribes af vrede, men oplever, at Adalgisa hellere giver afkald på sin kærlighed end berøver Norma hendes mand.

2. AKT – 2. billede

Norma er hos sine to sønner og gribes med ét af længsel efter at berøve dem og sig selv livet. Men hendes moderfølelse sejrer, og hun giver børnene til Adalgisa og beder hende tage sig af dem og gifte sig med Pollione. Adalgisa vil ikke høre tale om, at hun på denne måde skulle forråde ypperstepræstinden. Hun trygler Norma om at tænke på børnenes skæbne og forsøge at genvinde sit livsmod.

3. AKT – 1. billede

I nærheden af templet er de galliske krigere samlet. Oroveso fortæller, at en ny og mere grusom prokonsul snart skal afløse Pollione, hvorfor han tilråder, at Gallernes oprør udsættes endnu nogen tid.

3. AKT – 2. billede

Norma venter, at Adalgisa vil få Pollione til at angre sin handlemåde og overtale ham til at vende tilbage til hende, men lidt efter får hun at vide, at Romeren tværtimod planlægger at bortføre Adalgisa. Hendes vrede kender nu ingen grænser, og til Gallernes begejstring forkynder hun krigen mod Romerne. Fra templet høres støj, og det viser sig, at man har fanget Pollione under hans forsøg på at bortføre Adalgisa. Straffen er døden, og loven kræver, at ypperstepræstinden selv fører det dræbende stød. Men Norma kan ikke dræbe sin elsker, og da folket atter er samlet, fortæller hun til alles forbavselse, at det offer, som guderne ønsker, ikke er Romeren, men hende selv. Hun tilstår sit bedrageri og beder faderen tage sig kærligt af børnene. Polliones kærlighed er atter vakt til live ved at være vidne til Normas storhed, og han ønsker nu at dø med hende. Sammen bestiger de bålet og dør i flammerne.

DEN 9. OG 12. NOVEMBER

NORMA

Opera i tre akter af Vincenzo Bellini

Teksten af Felice Romani

Iscenesættelse: Bruno Nofri

Orkester og kor: Teatro Massimo Bellini, Catania

Dekorationer: Alberto Scaioli, Milano	Rekvisitter: Ditta Rancati, Milano
Kostumer: Casa Arte Teatrale, Palermo	2. kapelmester: Corrado Martinez
Parykker: Parrucche Lo Voi, Palermo	Korindstuderer: Alberto Leone
Sko: Ditta Ernesto Pompei, Rom	Musikalsk assistent: Alfredo d'Angelo
Forlag: Ricordi e C., Milano, Casa Musicale Sonzogno, Milano.	

Den musikalske ledelse: Manno Wolf-Ferrari

Oroveso, druidernes ypperstepræst	Salvatore Catania
Norma, hans datter, ypperstepræstinde .	Sonia Barbieri
Pollione, romersk prokonsul	Salvatore Puma
Flavio, Polliones ven	Gabriele de Iulis
Adalgisa, en ung præstinde	Myriam Pirazzini
Clotilde, Normas fortrolige	Lea Liuzzo

Præster og præstinder, galliske krigere

1. akt: Druidernes hellige skov
2. akt, 1. billede: Udenfor Normas bolig
2. akt, 2. billede: I Normas bolig
3. akt, 1. billede: Druidernes hellige skov
3. akt, 2. billede: Druidernes tempel

Handlingen foregår i Gallien ca. 100 år efter Kristus

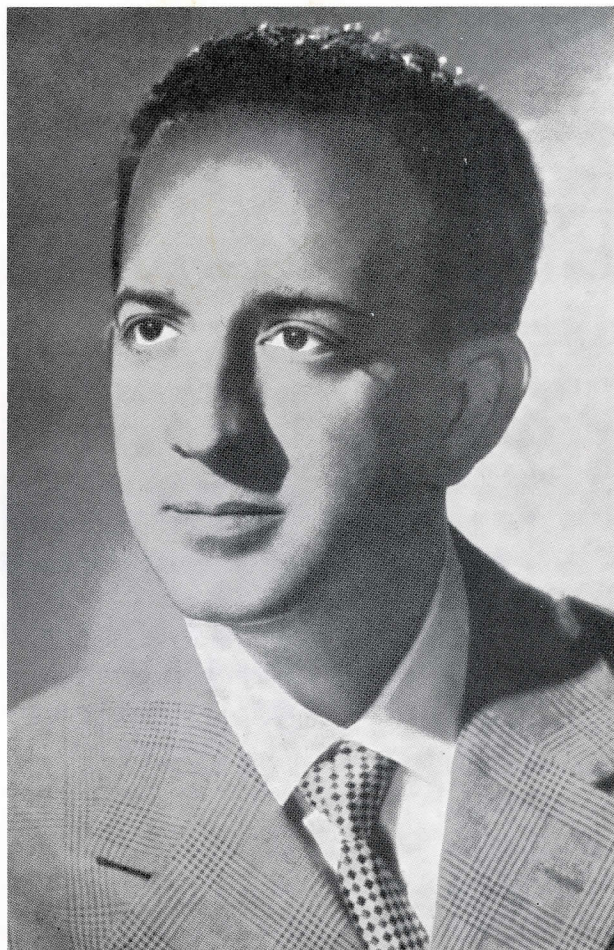
Pause efter 1. og 2. akt

Pietro Castorina

Leder af Organizzazione
Lirico-Sinfonica »G. Verdi«

Organizzazione Lirico-Sinfonica »G. Verdi« er navnet på det italienske impresariat, der nu for tredje gang står bag den italienske Opera-Festival. I Italien er ingen solistensembler fast engagerede, og impresarie-organisationerne har derfor en vigtig funktion som formidler mellem sangere og teatre. Med støtte fra den italienske regering har Organizzazione Lirico-Sinfonica »G. Verdi« i mere end 10 år organiseret gæstespil i både ind- og udland. Af de byer, som har været besøgt, skal nævnes: Athen, Luzerne, Lugano, Nizza, Cannes, Antwerpen, Oslo.

Bruno Nofri

ISCENESÆTTER

Studerende musik og iscenesættelse ved »Academia di Santa Cecilia«. Var i en årrække assistent ved Scalaoperaen og ved Roms operahus, hvor han bl. a. arbejdede sammen med Alessandro Sanine, Lothar Wallenstein og Herbert Graf. Har siden 1939 arbejdet som selvstændig iscenesætter og har haft talrige opgaver i ind- og udland. Er lige som i 1958 også i år den, der har det kunstneriske hovedansvar for den italienske Opera-Festival.

Georg Bestle grundlagt anno 1730
 det moderne vinfirma med de gamle traditioner

Hovedforhandler i Danmark for:

AINSLIE & HEILBRON LTD. (WHISKY) — RON BACARDI S. A. (CUBA) — BARTON & GUESTIER (BORDEAUXVIN) — BOUCHARD AINÉ & FILS (BOURGOGNE) — C. D. C. SOCIÉTÉ ANONYME DUBONNET (VIN TONIQUE) — PIERRE CHABANNEAU & CO. (COGNAC) — H. DAVIES & CO. LTD. (PIMM'S CUP) — F. F. FERRAZ & CO. (MADEIRA) — MANUEL GUERRERO Y CA. (SHERRY) — G. H. MUMM & CO. SOCIÉTÉ VINICOLE DE CHAMPAGNE SUCCESEUR (CHAMPAGNE) — NATIONAL DISTILLERS PRODUCTS COMPANY (AMERIKANSK WHISKEY) — OTTAVIO RICCADONNA (ITALIENSK VERMOUTH) — GEO. G. SANDEMAN SONS & CO. LTD. (PORT, SHERRY & MADEIRA) — CHARLES TANQUERAY & CO. LTD. (LONDON GIN) — VIEILLE CURE DE CENON S. A. (LIQUEUR)

GEORG BESTLE A/s KØBENHAVN

VIN EN GROS

GOD - BEDRE - BESTLE

BIRGER CHRISTENSEN

ØSTERGADE 38 · KØBENHAVN · GRUNDLAGT 1869